

ditionen. Ledsamt är det ju också, att Leipzigkrönikan i fråga är och förblir försvunnen. Vi svenskar ha nog numera en benägenhet att mistro dylika privatkrönikor, avsedda att förhårliga en viss provins eller ort: vi minnas t. ex. med vilken färdighet den gode Hedemoraposten Nils Rabenius (1648—1717) fabricerade stifts- och lokalhistoria och därmed lyckades mystifiera forskningen ända till våra dagar. Emellertid kan man ju inte utan en särskild historisk-kritisk undersökning av traditionskedjans trovärdighet komma till någon klarhet över här berörda uppgifter.

Pastor Kitzig har inte inskränkt sig till att blott föra fram vad Leipzigtraditionen enligt den ovannämnde J. G. Bergmann haft att förtälja om Fabricius' roll vid psalmens tillkomst utan bl. a. gjort sig en ofantlig möda med att stilkritiskt undersöka de olika partierna i *Epicedion* (1632) och dess syskondikter. Av Fabricius finnas några signerade latinska grifftkväden, som erbjuda jämförelse. Recensenten vågar ej bedöma, om de likheter, som kunna påvisas, äro av så betydande och säregen art, att de motivera attributionen av *Epicedion* till Fabricius. För en icke fackman ifråga om latinsk begravningspoesi förefaller det som om ordvalet där — liksom i det samtida tyska och svenska grifftkvädestrycket — vore tämligen standardiserat och alltså ej gäve mycket utrymme för individuella uttrycksformer. Pastor Kitzig har även jämfört språket i de tyska dikterna, som åtfölja *Epicedion* med den ordskatt Fabricius uppvisar i efterlämnade predikningar och andra skrifter. Överväldigande förefaller i varje fall ej de anmärkta överensstämmelserna.

När man ser en sådan ofantlig energi och en så betydlig massa tid (för att nu inte även nämna pengar) offras på en undersökning, vill man ju gärna kunna ge resultatet allt möjligt erkännande. Det förefaller dock som om det ställda problemet vore — med nu tillgängligt material — olösligt. Och om så är, torde både tysk och svensk protestantisk forskning med jämnmot kunna bära en sådan utgång. För mer och mindre sannolika gissningar är fältet givetvis öppet.

Emil Liedgren.

Ur reformationstidens kyrialen.

De svenska kyrialen från 1500-talet av den typ som Hög- och Bjuråkershandskrifterna företräda innehålla en stor rikedom på alternativer till mässans ordinarium. Där finnas de aldri enklaste liksom de rikast utsirade.

Det är uppenbart att så bör det vara. Men som botten i ett kyriale avsett för en sjungande menighet bör finnas en så enkel serie att man kan ha rätt att ifrågasätta att envar skall kunna tillägna sig det. Det bör vara så enkelt att barnen i skolorna (och icke minst i söndagsskolorna) skola kunna lära sig det.

En sådan serie kan sammanställas ur de ovan nämnda handskrifterna. Självfallet har man att söka de enklaste alternativen i vardagsmässornas eller i döds-mässornas kyrie. I synnerhet den senare seriens Helig och O Guds lamm är i sin ålderdomlighet av stor skönhet. Jag har här nedan återgivit dessa efter Bjuråkershandskriften (Höghandskriften är här defekt). Men då Gloria saknas i denna serie har jag därtill fogat Kyrie-Gloria ur vardagarnas serie. Dessa äro väl ej av så hög ålder som de senare men tillhöra dock, enligt Johner, en grupp av Kyrier, som härstamma från 11—1200-talen. Gloriamelodiens psalmodiska byggnad visar dess släktskap med Te Deum.

När dessa utföras bör Kyriet och Gloria transponeras, lämpligen så att båda intoneras på fissa.

Sanctus och Agnus Dei hänga motiviskt nära samman inbördes och med den melodi till Prefationen som meddelades i denna Tidskrifts augustinumner. Där någon vill utföra Prefationen i dess helhet kan den hämtas ur detta nummer.

A. Adell.

Kyrie Dominator Deus.

(IV.)

Bjuråker och Hög.

Her - re för - bar - ma dig ö - ver oss Kris - te för - bar - ma

dig ö - ver oss Her - re för - - - bar - ma dig ö - ver oss.

Gloria Dominator Deus.

(IV.)

Ä - ra va - re Gud i höj - den Och frid på jor - den till män - ni -

skor - na ett gott be - hag. II. Vi lo - va dig I. Vi väl - sig - na dig

II. Vi till - bed - ja dig. I. Vi pri - sa och ä - ra dig. I, II. Vi tac - ka dig

för din sto - ra ä - ra. II. O Her - re Gud, him - mels - ke ko - nung

Gud Fa-der alls-mäk-tig I. O Her-re den all-ra högs-tes en-föd-de
 son, Je-su Kris-te. II. O Her-re Gud, Guds lamm och Faderns son,
 I, II. Du som bort-ta-ger världens syn-der för-bar-ma dig ö-ver oss
 I. Ty du är al-le-na he-lig II. Du är al-le-na Her-ren
 I. Du är al-le-na den hög-ste, Je-su Kris-te II. Med den He-li-ge
 An-de i Gud Fa-der's här-lig-het. I, II. A - - - - - men.

Det förkortade Laudamus.

Vi pri-sa dig Vi till-bed-ja dig Vi tac-ka dig för di-
 na un-der Her-re Gud himmels-ke ko-nung Gud Fa-der alls mäk-tig
 Her-re den all-ra Högstes en-föd-de son Je-sus Kristus He-li-ge An-de
 Nådens, sanning-ens och fri-dens An - - - de A-men, a-men, a - - - men.

Sursum corda.

V. Upplyf-ten ed-ra hjär-tan till Gud. R. Gud upp-lyf-te vå-ra hjär-tan.
 V. Tackom Gud, vår Her-re. R. Al-le-na han är vär-dig tack och lov.

Sanctus.

Bjuråker.

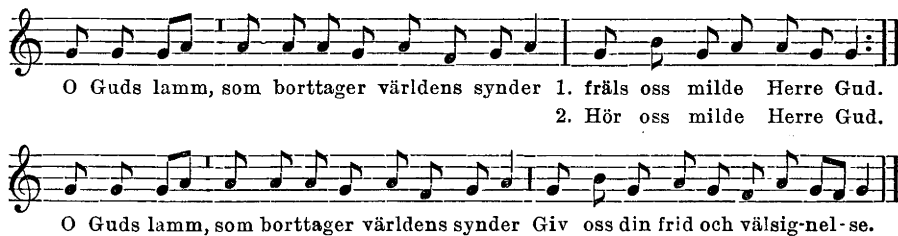
He - lig, He - lig He - lig Her - re Gud alls mäk - ti - ge. Ful - la ä -
 ro him - lar - na och jor - den av din här - lig - het. Giv sa - lig - het av höjden.
 Välsignad va - re han som kommer, i Herrens namn, Giv sa - lig - het av höjden.

Pax.

Her - rens frid va - re med e - - der.

Agnus Dei.

O Guds lamm, som borttager världens synder 1. fräls oss milde Herre Gud.
 2. Hör oss milde Herre Gud.
 O Guds lamm, som borttager världens synder Giv oss din frid och välsig - nel - se.

Benedicamus.

V. Tac - kom och lo - vom Herren Hal - le - lu - ja, Hal - le - lu - ja.
 R. Her - ren va - re tack och lov Hal - le - lu - ja, Hal - le - lu - ja.
 A - men, a - men, a - men.